

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **R. B.**, narozená X,
státní příslušnost Arménská republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2021, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-ZA21-2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2022, č. j. 54 Az 4/2021-24, právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2021, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-ZA21-2021, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná, a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce poukázala na to, že z § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, jež by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; 2) musí se jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, které může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Žalobkyně byla přesvědčena, že v jejím případě byly splněny podmínky pro to, aby žádost mohla být věcně prozkoumána. Byla toho názoru, že neměla dostatek prostoru, aby dostatečně odůvodnila svou žádost a aby mohly být zjištěny skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti jako nepřipustné. Zdůraznila, že žalovaný vycházel prakticky výhradně ze žádosti o mezinárodní ochranu, která nemůže být dostatečná pro zjištění stavu věci. S ohledem na změny rozhodných skutečností v domovské zemi žalobkyně ani nemohlo jít o opakovanou žádost, neboť válečný konflikt v průběhu předchozího řízení před žalovaným ještě neexistoval, a s ohledem na to, že právě o tento konflikt taktéž opírala žalobkyně své azylově relevantní důvody, nemůže být napadeným rozhodnutím tvrzeno, že žádost je opakovaná, resp. nepřipustná ve smyslu výroku napadeného rozhodnutí, jestliže žalobkyně uvedla nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a tyto svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
3. Zdůraznila, že žalovaný se při posuzování shora uvedeného nezabýval tvrzenými skutečnostmi řádně, neprokázal opak, neobstaral jediný aktuální podklad, nezjistil aktuální bezpečnostní situaci v zemi žalobkyně, ani se o to nepokusil, naopak operoval s podklady více než rok starými a pouze jediný podklad (tematicky odlišný) byl z roku 2021, ale zhotovený tři měsíce před podanou žádostí, navíc při jeho zpracování byl použitý rovněž skutečnosti značně neaktuální patrně vlivem doby zpracovávání zdrojů. Žalobkyně měla za to, že nedošlo k řádnému přezkoumání přípustnosti podané žádosti. Opakovanost této žádosti tak spočívá pouze v tom, že byla podána v pořadí již druhá žádost, nicméně zcela odlišná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Konstatoval, že žalobkyně svou opakovanou žádost odůvodňovala konfliktem Arménie s Ázerbájdžánem a Tureckem, dále nepříznivou pandemickou situací a v posledku rodinnými vazbami, konkrétně tím, že má na území ČR manžela. Uvedl, že se podrobným způsobem vyjádřil ke konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem a dospěl k závěru, že tento již ukončený válečný konflikt žalobkyni, která navíc pochází z Jerevanu, v žádném případě neohroží. Žalobkyně dále uvedla obavu z vojenského konfliktu mezi Arménií a Tureckem, nicméně podle informací žalovaného žádný takový konflikt neprobíhá. Co se týče rodinných vazeb žalobkyně na území ČR, ani tyto nemohou být dle žalovaného důvodem pro meritorní posouzení její opakované žádosti. Rozhodnutí žalovaného totiž pro žalobkyni neznamená zákaz vyřídít si na území ČR legalizaci pobytu jiným způsobem než žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně společně s jejím manželem může

zároveň realizovat rodinný život kdekoli jinde. Žalovaný uzavřel, že pro meritorní posouzení opakované žádosti žalobkyně nebyly dány důvody.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 31. 1. 2017 podala žalobkyně první žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnila tím, že byla v Arménii pronásledována z politických důvodů, konkrétně v souvislosti s hnutím Sasna Tsrer, které podporovala, což bylo považováno za trestný čin. Následně dne 22. 3. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-95/ZA-ZA11-ZA18-2017, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.
8. Dne 9. 7. 2021 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 19. 7. 2021 se žalobkyně dostavila na pracoviště žalovaného, kde poskytla údaje ke své žádosti, o čemž byl sepsán protokol. Žalobkyně uvedla, že je státní příslušnicí Arménské republiky, je vdaná za A. A., jenž má v ČR povolen trvalý pobyt, a má nezletilou dceru K. M., nar. X, taktéž státní příslušnosti Arménská republika. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Arménii zuří válka s Ázerbájdžánem, a proto se do Arménie nemůže vrátit. Dále vypověděla, že Arménie je také v boji s Tureckem, nemá v úmyslu do Arménie jet a bojovat tam. Poukázala na nepříznivou situaci v souvislosti s onemocněním Covid-19, přičemž v Arménii studovala zdravotní služby, přičemž po konci studia se zavázala, že se zdravotnickým vzděláním půjde pomáhat, pokud si to vyžádá situace - přírodní katastrofa či válka. A ve válce nechce jako zdravotní sestra sloužit.
9. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informace OAMP ze dne 26. 5. 2020 - Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi (stav květen 2020), Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. 9. 2020 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Arménie, údaje Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) za rok 2020 – Arménie – Údaje o zemi a Základní informace o historii a současném konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorním Karabachu.

10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
13. Soud se předně zabýval stěžejní námitkou žalobkyně spočívající v tom, že její žádost o mezinárodní ochranu nebyla nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a nebyly proto splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona, ale její žádost měla být meritorně posouzena.
14. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 19. 1. 2022, č. j. 54 Az 4/2021-24, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu, že opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany obsahovala takové nové skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany, pro které byl žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V posuzované věci tudíž nebyl žalovaný oprávněn vyhodnotit opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 7. 2021 jako nepřipustnou dle § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti zastavit dle § 25 písm. i) téhož zákona.
15. Rozsudek zdejšího soudu však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 28. 11. 2022, č. j. 8 Azs 14/2022-21, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že splnění „podmínky pod § 11a odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, tj. že žalobkyně uvedla nové skutečnosti, jež bez vlastního zavinění nemohla uvést v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, není mezi účastníky sporné, jak potvrzuje stěžovatel i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto touto podmínkou dále nezabýval a zaměřil se na splnění druhé podmínky, pod písm. b) uvedeného ustanovení. Při posouzení vyšel ze své dosavadní aktuální judikatury zabývající se konfliktem mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach z hlediska nových skutečností zakládajících přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato otázka je rovněž podstatou přijatelných kasačních námitek, jimiž stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu o splnění podmínky v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (existence hrozby vážné újmy podle § 14a téhož zákona). [...]
16. Konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach nebylo možné klasifikovat jako „totální“. Míra svévolného násilí předmětného konfliktu totiž nedosahovala takové úrovně, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že v případě navrácení se do Arménie existuje reálné nebezpečí vážného ohrožení (bod 13 posledně citovaného rozsudku NSS, shodně též usnesení NSS z 2. 11. 2022, čj. 7 Azs 228/2022-24, bod 11, či z 18. 10. 2022, čj. 1 Azs 172/2022-31, bod 22). V případě uvedeného konfliktu je proto z hlediska splnění podmínky § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nutné, aby žadatel (primárně) ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany prokázal dostatečnou míru individualizace hrozby, tedy že se jej konflikt individuálně dotýká, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.T.

čímž mu brozí konkrétní vážná újma (shodně rozsudek NSS čj. 10 Azs 147/2021-56, bod 12, kde soud taktéž výslovně přihlédl k individuálním okolnostem tehdejší stěžovatelky). To však platí zásadně v situaci, kde daný válečný konflikt skutečně probíhá, tj. je ve své „horké“ fázi, nikoli v případě uzavřeného a trvajících příměří. Nejvyšší správní soud již ve věci stěžovatelčiny první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dospěl k závěru, že pokud městský soud nerozhodoval v okamžiku „horké“ fáze válečného konfliktu, nemusel přihlídnout jako k nové skutečnosti (za účelem prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s.) k obecně známému faktu v podobě ozbrojeného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach z podzimu 2020 (rozsudek NSS z 9. 6. 2021, čj. 6 Azs 94/2021-32, bod 8). Bylo by proto nelogické v podstatě shodnou situaci posuzovat jako novou skutečnost či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedenému je proto z hlediska posledně uvedeného ustanovení nerozhodné, že žalobkyně v nyní projednávané věci, pocházející z Jerevanu, tedy z jiné části Arménie nacházející se cca 300 km od místa konfliktu, ve své opakované žádosti uvedla okolnosti poukazující na to, že se jí konflikt může individuálně dotýkat (viz bod [1] výše). V případě, že by se daný konflikt opět rozhořel, nic žalobkyni nebrání, aby si z tohoto důvodu podala novou žádost o udělení mezinárodní ochrany.“

17. Soud zdůrazňuje, že je výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, které plně respektuje, vázán.
18. Soud proto ve shodě s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu konstatuje, že konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach nebylo možné klasifikovat jako „totální“. Míra svévolného násilí předmětného konfliktu totiž nedosahovala takové úrovně, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že v případě navrácení se do Arménie existuje reálné nebezpečí vážného ohrožení (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 7 Azs 228/2022-24, bod 11, či ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 Azs 172/2022-31, bod 22). V případě uvedeného konfliktu je proto z hlediska splnění podmínky § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nutné, aby žadatel (primárně) ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany prokázal dostatečnou míru individualizace hrozby, tedy že se jej konflikt individuálně dotýká, čímž mu hrozí konkrétní vážná újma. Soud zdůrazňuje, že v době podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu ani v době rozhodování zdejšího soudu nebyl válečný konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem v jeho „horké“ fázi, a proto nelze obecně známý fakt v podobě ozbrojeného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach z podzimu 2020 posuzovat jako novou skutečnost či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedenému je tak z hlediska posledně uvedeného ustanovení zákona o azylu nerozhodné, že žalobkyně v nyní projednávané věci, která pochází z Jerevanu nacházejícího se cca 300 km od místa konfliktu, ve své opakované žádosti uvedla okolnosti poukazující na to, že se jí konflikt může individuálně dotýkat.
19. Soud proto shrnuje, že opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany neobsahuje takové nové skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany, pro které byl žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V posuzované věci tudíž žalovaný oprávněně vyhodnotil opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 7. 2021 jako nepřipustnou dle § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti též oprávněně zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.
20. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích § 56 s. ř. s., již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.
22. O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2022, č. j. 54 Az 4/2021-24, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. ledna 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce